

ger op imod Røegtorvet og Gasværket for fremtidige Muligheder og siger: Her skal den fremtidige Personbanegaard ligge. Det skulde jeg, ved at vedtage dette Lovforslag, gaa med til at hde nogen som helst Anerkendelse! Nej, det maa De ikke forlange af mig eller af mine Meningsfæller. Det gaar vi ikke med til, jeg tør sige, under nogen som helst Omstændigheder, saa det ville vi absolut have Vejlighed til at protestere paa det bestemteste imod. — Den højtærede Indenrigsminister bebrejdede mig, at jeg var noget febrilsk, idet jeg havde rettet Bebrejdelse imod ham for at være fremkommen med dette Forslag til Forbedring, inden man var begyndt at bygge. Det er en stor Misforstaaelse af den højtærede Indenrigsminister, jeg bebrejder ikke den højtærede Indenrigsminister noget i saa Henseende, jeg siger ham tværtimod Tak, fordi han er kommen med det, inden det er for sent, thi det vilde være meget uheldigt at komme med den Slags Forslag om et Par Aar, og jeg anerkender, at han er kommen med det i Tide. I Stedet for at indrømme, at jeg skulde have været febrilsk i det Stykke, kunde jeg maaste være tilbøjelig til at henstille, om ikke snarere det er den højtærede Indenrigsminister, der har været febrilsk, hvad dette angaar. — Nej, min Bebrejdelse sigtede til den lette Maade — det var det Udtryk, som den ærede Ordfører brugte — hvorpaa man er omgaaedes Sagen i 1894.

Endnu et Par Ord. Jeg gentager, at det har været min Agt at gøre, hvad der staar i min Magt, for at der ud af de daarlige Forhold fra Fortiden alligevel kunde udvikle sig det Resultat, at der kunde faas en god og forsvarelig Godsbanestation. Jeg har strakt mig saa vidt, jeg har kunnet med det Formaal for Dje, og jeg vil gaa et Skridt videre endnu, jeg vil sige til den højtærede Indenrigsminister, at hvis han kan paavise, at noget Beløb af de 150,000 Kr. — altsaa Nedgangen med Hensyn til Spor anlægene — er nødvendigt for at faa en forsvarelig Godsbanegaard, nu vel, saa gaar jeg med til det. Ogsaa jeg gaar med til hvilken som helst Udgift, med Hensyn til hvilken det kan paavises, at den er nødvendig for at faa en forsvarelig Godsbanegaard, men heller ikke videre. — Paa dette Trin af Sagen tilraader jeg altsaa det høje Ting at vedtage mit Forslag, saaledes som det foreligger. Det kan jo nemlig ikke undergaa nogen som helst Forandring i dette Øjeblik.

Ordføreren (H. N. Hansen): Jeg tror, at det eneste Punkt, der kan vække no-

gen Tvivl i dette høje Ting, er dette, om Læsesporene skulle blive liggende eller flyttes til den Plads, hvor de findes paa den sidste Plan. Jeg har det Indtryk efter det Foredrag, vi have hørt i Dag fra den højtærede Indenrigsministers Side, at der er meget liden Tilbøjelighed til at gaa til denne Medsættelse, den ærede sidste Taler talte om, at sætte Summen yderligere ned, end hvad Flertallet har foreslået. Jeg tror, at det er paavist, at de Ting, som ere begærede af Ministeriet, ere fornødne for at faa en god Godsbanegaard til Veje, og at man havde Betænkelighed ved paa dette Punkt at følge Mindretallets Medsættelser. Efter min Mening drejer Tvivlen sig om Læsesporenes Beliggenhed, og man har dertil knyttet Spørgsmaalet om Oplagspladsernes Forandring o. s. v. Maa jeg gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal kan ikke besvares ved de Herrens Afstemning over Punkt 2; thi det gaar langt videre, det har sikkert ogsaa Mindretallet erkendt. Vi ere alle paa det Rene med, at vi ville forlade Planen af 1894 paa mange Punkter, for at det kan blive en hel Godsbanegaard i Stedet for en halv og for at faa flere Værelser, elektrisk Belysning, Vindruker o. s. v. Vi kunne ikke stemme for, at vi kun skulle bygge „væsentlig i Overensstemmelse med Planen af 1894“, man maatte saa omforme det til at sige, som ogsaa antydet af det ærede Medlem (Sunn), at vi ønske den Forandring foretaget paa Planen af 1896, at Læsesporene lægges andetsteds hen. Det er dette Punkt, jeg vil tillade mig at sige noget om, inden Sagens Forhandling slutter, og mine Bemærkninger skulde da navnlig rette sig til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Jussing), som i Dag har haft Ordet. Han søgte at gøre dette Punkt saa alvorligt, at han mente, at Banegaarden blev forringet i sin Værdi. Derom henholdt jeg mig til, hvad den højtærede Minister har udtalt. Jeg tror ikke, det er Tilfældet, jeg tror, at det er paavist, at der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt det er heldigt eller ikke heldigt, naar Flertallet har ønsket, at der sker nogle Forandringer paa dette Forhold. Videre synes jeg ikke, man kan komme. Man kan ikke betegne denne Forandring, her er talt om, som om det var en Forklæmelse eller en Forringelse af hele Banegaardens Værdi for Kjøbenhavn, og endnu mindre kan det ærede Medlem saa rykke i Marken med det Argument, at man her skulde staa bunden ved en Overenskomst lige over for Kjøbenhavns Kommune. Dette maatte for det første dog bero paa, om virkelig Beliggenheden af disse Spor var af den Betyd-